

Em chết rồi!

(truyenngan.com.vn) Và mất một ai đó cũng không đáng sợ. Chỉ có những trạng thái cảm xúc khi không còn người đó ở bên nữa mới là đáng sợ.

1.

Cuối cùng thì cũng đến nơi - ngôi nhà cô thấy trong ảnh vài tháng trước trên facebook của anh. Hàng rào sắt sơn đen. Tường gạch đỏ. Khoảng sân bé xíu vẫn ngập tuyết. Việc còn lại là chờ đợi.

Cô ngược lên, khẽ cảm ơn người phụ nữ tóc vàng cao lớn. Bà mỉm cười lắc đầu ra hiệu không có gì và rào bước đi. Thoáng chốc, bóng bà đã mờ khuất.

Thành phố lạ lẫm của anh sang giữa tháng ba rồi mà vẫn ngủ say sưa trong tuyết lạnh. Lúc nhìn thấy cái màu trắng xóa giăng phủ khắp nơi ấy, cô phát hoảng lên được ngay khi vừa đặt chân xuống sân bay. Đáng lẽ cô nên tham dự nốt buổi lễ để được ở bên cạnh gia đình và người thân thêm chút nữa. Nhưng một dòng lý trí khác, mạnh mẽ hơn, gào thét trong cô. Cô-phải-đi-tìm-gặp-anh. Cô-có-thể-đi-tìm-gặp-anh.

Và thế là, trong vài tích tắc ngăn ngủi, cô đã quyết định bước đi. Mất hơn nửa ngày để tìm ra ngôi nhà này. Mất hơn nửa giờ cho nỗi xúc động khi cô đứng giang tay bắt những hạt tuyết xộp nhẹ mong manh đợi anh. Mất hơn nửa giây để cô nhận ra cái bóng dáng cao gầy quen thuộc đang đi về phía cô.

Anh khựng lại bất động, trân trân nhìn cô. Anh có thể nhìn thấy cô? Nhất thời ngạc nhiên cô không cất lên lời. Cả hai chỉ đứng đó. Im lặng. Cách vài bước chân. Giữa màn tuyết lung linh mơn man phủ trắng vai áo. Hết một cảnh quay vừa cao trào vừa lắng mạn trên màn ảnh.

Cô không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua. Cô chỉ biết cô cứ mãi miết để mình rơi trong đôi mắt dịu dàng ấy - đôi mắt sau bao nhiêu những ngày những tháng cô mới lại được chạm vào. Tại sao chỉ mình anh nhìn thấy cô? Phải chăng đây là một đặc ân của thượng đế?

- Em chết rồi!

Cô lên tiếng, phá tan sự im lặng bướng bỉnh. Và cô thấy như cô đang tự thú hơn là thông báo một điềm gở cho anh.

Phải, đúng là cô đã chết. Cô gặp tai nạn giao thông bất ngờ năm ngày trước. Trong cô, ký ức chỉ còn sót lại vài hình ảnh rời rạc. Chiếc xe mô tô phân khối lớn lao thẳng vào cô. Người cô bắn lên không trung rồi nhanh chóng rơi xuống cạnh lề đường. Cô thấy đau buốt ở đầu và lưng. Sau đó, một vùng tối sâu thẳm vây lấy ý thức cô, lạnh cóng. Cô lịm dần đi, cảm giác như đang chìm xuống đáy đại dương u tối.

Thức giấc, cô thấy cơ thể mình nằm bất động trên băng ca, những vết máu loang đỏ vẫn còn ướm đầm. May mắn thay, khuôn mặt cô bình thản không tì vết. Cô trở thành linh hồn này. Vô hình. Nhẹ bẫng. Tất cả chấm hết.

Cô đi dự đám tang của chính mình. Tất nhiên là rất nhiều nước mắt. Bố mẹ cô như già thêm hàng chục tuổi. Mẹ cô ngất lên ngất xuống không biết bao nhiêu lần. Bạn trai cô dìu lấy mẹ, quai hàm bạnh ra. Anh không khóc nhưng cô biết anh đang cố gắng gồng mình chịu đựng. Để lúc còn lại một mình anh mới bộc lộ cảm xúc thật của anh. Bạn bè cô ai nấy mắt đều hoặc đỏ hoe hoặc ầng ậc những nước.

Không hiểu sao cô thấy nhức nhối vô cùng. Cô chỉ muốn biến khỏi bầu không khí đau thương này ngay lập tức. Cô không muốn thấy ai khóc thương cô thêm nữa. Và bỗng nhiên cô nhận ra cô cần phải làm gì. Cô cần thực hiện nốt nguyện vọng cuối cùng của cô. Cô cần gặp lại nỗi ám ảnh của đời mình. Lần cuối.

Cô sẽ sang Mỹ tìm anh.

Anh đi du học khi mọi chuyện đang ở vào thời điểm tuyệt vời nhất, ít ra là đối với cô. Và thật sự cho đến bây giờ cô vẫn không cam tâm.

Từ nhỏ cô vốn luôn có được những thứ trọn vẹn, nên lần đầu tiên thứ cô sở hữu không trọn vẹn, cô mãi cứ day dứt. Ngay cả khi đã chia tay rồi có bạn trai mới cô vẫn không thôi day dứt. Tại cô hiểu thẳng và ương ngạnh? Hay tại người không có được luôn là người tốt nhất? Vậy thì hôm nay, cô sẽ vứt bỏ tất cả những gì ràng buộc bắt cô ngày trước không thể đi tìm anh để đến với anh. Phải gặp lại anh và nhìn rõ ràng hình thù của bao nhiêu vấn vương day dứt ấy.

Cô ngẩng cao đầu quả quyết bước đi. Cô rời khỏi buổi lễ, leo lên một chiếc

taxi đậu ngoài nghĩa trang. Chẳng ai nhìn thấy cô. Cô có thể vào bất cứ nơi nào cô muốn. Hóa ra cái sự chết của cô cũng chẳng đến nỗi. May mắn cho cô chiếc taxi này đi thẳng ra sân bay. Hành khách là một cô gái trẻ xinh đẹp. Cô ta mặc đồ đen, cơ thể và khuôn mặt như làm bằng tượng sáp không chút sinh khí. Đôi lần cô đã thử nhìn kỹ cô ta xem cô ta có phải những người chỉ khi chết đi rồi cô mới trông thấy hay không. Họ cũng gần giống cô ta. Khuôn mặt vô cảm đứng chờ vợ giữa đường. Nơi nào, họ muốn đi?

Nhưng chắc chắn cô ta không nằm trong số họ. Vì cô đã kịp nhận ra giọt nước mắt to tròn lặng lẽ bò ra khỏi hốc mắt cô ta. Linh hồn thì không có nước mắt. Chắc cô ta cũng mất ai đó cô ta yêu thương. Còn cô, cô mất tất cả những người cô yêu thương chỉ trong tích tắc.

Sân bay ồn ào. Cô đi như trôi giữa dòng chảy ồn ào ấy. Chẳng ai nhìn thấy cô nên cứ chực đâm sầm vào cô. Cô nhún nạy né tránh. Ngày trước cô cũng đi tiễn anh ở đây, rồi cả những lần ra sân bay sau nữa. Nhưng chắc chắn chẳng lần nào nặng nề đau đớn như ngày anh đi và hồi hộp đến mức sắp phát điên lên như bây giờ.

Cô tìm chuyến bay. Chuyến bay sang Nhật cất cách lúc 11h50. Qua đó quá cảnh rồi sang Mỹ. Cô quay lại tìm bóng cô gái cho cô đi nhờ taxi nhưng không thấy. Giá cô biết được cô ta đã mất ai.

- Vậy đấy!

Cô nhún vai với vẻ thản nhiên như thể cô vừa chỉ kể cho anh nghe câu chuyện lan man gộp nhặt trong một ngày nhiều cảm xúc.

- Em vẫn muốn đùa anh như ngày xưa, đúng không? Nhưng làm ơn, đừng đùa theo kiểu này chứ?

Giọng anh phảng phất chút phẫn nộ sau một lúc lâu nghe cô nói và cố hiểu vấn đề của cô. Cô không trả lời, chỉ bướng bỉnh ngược nhìn anh.

- Anh trắng và béo hơn lần cuối cùng em gặp anh...trên Skype...gần hai năm trước...

Cô lại đổi chủ đề. Cố tỏ ra vui vẻ và bình thản. Anh không hỏi cô nữa. Anh

vẫn luôn thế. Không bao giờ gắng thêm ngay cả khi câu trả lời của cô mông lung đến phát bực. Mắt vẫn nhìn cô nhưng tay anh lần tìm điện thoại. Đầu dây bên kia có tiếng trả lời, anh mới đứng dậy ra gần cửa sổ nói chuyện. Cô cúi đầu thở dài.

Thật khó nhọc khi khóc mà không hề có chút nước mắt.

Cô thấy giọng anh lạc đi. Rồi tay anh buông thõng. Chầm chậm, anh quay lại nhìn cô. Anh đang khóc.

Anh gọi về Việt Nam. Hơi muộn màng khi bây giờ mới có người thông báo tai nạn của cô cho anh biết. Lại một giọt nước to tròn bò xuống gò má. Thật giống với giọt nước cô đã thấy hôm trước trên gương mặt tượng sáp của cô gái kia. Giọt nước bất lực và tuyệt vọng.

Cô lại gần, lấy móng tay út khẽ quệt nhẹ giọt nước trong veo đó. Nó có vị gì nhỉ? Cô đưa lên môi nếm. Nhưng chẳng thấy gì. Sức nhớ ra, cô không còn khả năng cảm nhận nữa.

- Anh nhớ em!

Anh chỉ nói có thể lúc ôm cô vào lòng. Cô hỏi anh không sợ ư? Anh khe khẽ lắc đầu. Anh vẫn ít nói như thế, vẫn trầm tĩnh như thế. Cô bàng hoàng nhận ra, dường như trong anh những âu yếm thiết tha vẫn còn nguyên vẹn lắm. Nơi cô cũng vậy. Bao năm qua cô chưa một phút nào ngừng nhớ về anh. Cô gục đầu vào ngực anh. Một lần nữa thấy khó chịu khi khóc mà không có nước mắt.

- Đây, em không có mùi, không có mồ hôi, không đói, thậm chí không cả nóng hay lạnh nữa. Và tuyệt vời nhất là em có thể vào bất cứ đâu em thích mà không phải trả tiền hay bị ngăn cấm...

Cô nằm cuộn tròn trong lòng anh, miệng huyền ảo những câu chuyện. Cô cố gắng tìm lại những cảm giác thân quen đã bị đánh cắp, cố gắng đào xới lại từng giây từng phút họ dành cho nhau ngày xưa.

- Nhưng anh thậm chí vẫn cảm thấy da thịt em. Nói đi, chẳng lẽ em không thể cảm nhận bất cứ điều gì?

Anh siết cô chặt hơn nữa. Giọng anh xa xôi mà hoang hoải và da diết.

- Có! Một điều duy nhất... Vẫn yêu anh...

Những lời cuối giọng cô trở nên lí nhí. Hình như trong bóng tối cô cảm thấy anh đang mỉm cười - một nụ cười tròn trịa thay cho lời đáp. Đêm đó cô chỉ nằm đếm tiếng thở của anh.

- Em sẽ ở bên anh bao lâu?

Câu đầu tiên mà sáng hôm sau anh nói với cô khiến cô ngỡ ngàng nhận ra cô cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này. Cô lắc đầu buồn bã. Làm sao mà biết được cơ chứ? Chẳng ai nói với cô cô sẽ thế này bao lâu, chẳng có cái cầu thang nào nổi lên mây trời hay cái mặt đất nào nứt vỡ ra với lửa địa ngục chập chờn ma quái đợi cô. Khi cô còn đang thần thờ suy nghĩ thì anh đã kéo tay cô đi. Và hành trình mới của cô bắt đầu.

Anh đưa cô lang thang trên khắp các con phố, khu người Hoa, khu thương mại và cả khu quảng trường rộng lớn. Đôi lần hai người rẽ vào quán cà phê nhỏ ở góc đường gần nơi anh ở. Cô thích cái quán ấy. Nó đậm chất phương Tây cổ kính theo như lời cô nói. Ở đó, anh đã kể về những ngày tháng xa quê hương, những người anh đã gặp, những lối sống anh nhìn theo. Tuyệt nhiên, những vất vả cô ngỡ cô sẽ hiểu thấu thì anh lại không hề nhắc đến.

Cũng đôi lần cô nửa hờn dỗi nửa tò mò hỏi về các cô gái anh đã gặp sau khi chia tay cô. Anh trả lời đơn giản, có một vài nhưng chẳng đi đến đâu và cũng chẳng có gì đâu. mấy tháng gần đây, anh luôn chỉ có một mình. Nghe xong cô cong môi lên phụng phịu. Anh cười bảo cô hâm rồi véo nhẹ mũi cô. Lại thấy yêu anh, như ngày xưa năm ấy. Và dường như những khoảng trống ngày một dày một sâu khi hai người xa nhau đang dần đầy lên, gần lại. Rất gần.

Anh không ngại khoác vai đi cạnh cô. Cô thấy rõ ràng ánh nhìn ái ngại mọi người dành cho anh. Một chàng trai châu Á có vẻ ngoài hoàn toàn bình thường vừa đi vừa nói chuyện và cười đùa một mình với cánh tay giơ ngang trong không khí. Nhưng anh phớt lờ, mặc kệ tất cả. Thậm chí anh còn công cô đi dọc bờ hồ đóng băng.

Cô tưởng tượng ra anh với điệu bộ lưng còng xuống, hai tay khum khum hai

bên đỡ không khí, chẳng biết nên cười hay nên mếu. Rồi anh rủ cô chụp ảnh. Anh giơ máy lên cao kéo cô vào chụp chung với anh. Nhưng lần nào xem lại cũng chỉ có mỗi mình anh trong hình. Anh cười đau khổ. Tuy nhiên anh lấy về về bình tĩnh rất nhanh, anh bảo anh sẽ ghép ảnh cô có sẵn trong laptop vào, không sao. Sự tuyệt vọng hằn vết lên cả nụ cười mà không tài nào giấu che. Nụ cười đau khổ của anh méo mó. Nụ cười an ủi của cô lúc này càng méo mó hơn. Bất giác cô chỉ muốn mắt mình ầng ậ nước.

Có lần đi qua bến cảng, cô đứng ngây người ngắm ông họa sĩ đường phố vẽ tranh. Cô không bao giờ còn có thể cầm cọ và phết những vệt màu lên tấm toan trắng nữa. Cô hay dùng gam màu nóng. Cô thấy màu nóng giúp cô cân bằng hơn. Vì màu nóng chứa hy vọng. Người họa sĩ già này lại chỉ dùng toàn màu trung tính. Màu thời gian. Những bức tranh của ông rõ ràng vẽ hiện tại nhưng ẩn chứa hồn quá khứ lẫn khuất đâu đó trong sáng tối, khiến người xem băng khuâng ngơ ngác mà không thể lý giải và gọi tên.

Bỗng, anh lên tiếng yêu cầu người họa sĩ vẽ cho mình một bức tranh. Ông họa sĩ già có đôi mắt xanh biếc mỉm cười hiền từ ngược lên hỏi anh muốn vẽ gì. Anh ngồi vào chiếc ghế đối diện để không trước giá vẽ, yêu cầu bức chân dung một cô gái. Tuy thoáng có chút ngạc nhiên nhưng ông họa sĩ đồng ý ngay. Và anh bắt đầu tả. Mỗi lần tả một chi tiết, anh lại âu yếm nhìn về phía cô.

Đã bao lâu, cô khao khát cái ánh mắt đắm đuối này? Đã bao lâu cô mới lại được anh nhìn như thế? Đã bao lâu, nỗi rung động mạnh mẽ mới lại được bắt nguồn từ đáy tim?

Bức vẽ hoàn tất, giống cô một cách kì lạ. Cô khẽ rùng mình khi bắt gặp đôi mắt mình trong tranh. Cái thần thái mạnh mẽ ương ngạnh được lột tả đích xác. Ông họa sĩ này là ai?

Trước khi hai người rời đi, ông họa sĩ nói với anh ông có cảm giác như cô gái anh tả đứng bên cạnh ông suốt thời gian ông vẽ và ánh mắt anh nhìn vào khoảng không thì say đắm hết như thời trẻ ông đã nhìn người vợ thân yêu của mình. Anh bắt tay ông chào tạm biệt, cái bắt tay thân thiện đầy biết ơn. Lúc xoay lưng, cô có cảm giác ánh mắt xanh biếc kia đang gắn chặt vào mình. Nhưng tuyệt nhiên không có chút nguy hiểm đe dọa, chỉ tràn tiếc nuối và xót thương.

Về nhà, anh treo bức tranh rất trang trọng lên mảng tường trắng đối diện giường anh. Anh vui thích như trẻ nhỏ. Anh bảo vậy là từ nay luôn có cô nhìn anh âu yếm mỗi khi anh thức dậy.

Những lúc anh vào lớp cô lại đi thăm thú khắp các khối nhà của trường đại học. Khi thì vào thư viện, khi thì phòng thi đấu trong nhà, thậm chí cả phòng thí nghiệm. Rồi cô lang thang sang khu chợ Thái gần trường anh, ngắm nhìn say mê những món đồ sặc sỡ bày đầy trên các sạp gỗ. Đất nước đa chủng tộc này thật biết cách giữ chân người trẻ. Chẳng trách bao nhiêu điều mới lạ trước mắt cô một thời đã cuốn anh đi, đã làm anh quên có một cô gái luôn hướng về anh từ phía bên kia đại dương. Cô khẽ xót xa.

Nhưng làm cách nào để giữ được một trái tim vốn nhiều tham vọng? Chỉ có thể mong nó nhớ lối về. Chỉ mong trong một khoảnh khắc, hình ảnh cô gái luôn hướng về anh đó lướt qua tâm trí anh. Không khó khăn, cô nhận ra cô rất đổi ích kỷ. Chẳng phải cô cũng đã từng gần như quên mất anh khi ở bên bạn trai mới hay sao? Cô không thể trách anh. Cô biết nên tự trách bản thân mình ngày đó thì hơn, trách mình không đủ dũng cảm đi tìm và giành lấy điều trọn vẹn, trách mình ngu ngốc chọn cách chạy trốn và tìm quên.

Đúng sai, tốt xấu, hạnh phúc hay khổ đau, thì ông trời vẫn cứ công bằng lắm. Anh có những cái giá phải trả của anh và cô cũng có.

- Tại sao anh không nghi ngờ? Tại sao anh tin chuyện hoang đường này là thật? Tại sao anh không hề hỏi em về những ngày tháng xa nhau? Tại sao anh cư xử như thể em chưa bao giờ nói lời chia tay, chưa bao giờ ra đi? Tại sao anh cứ bình thản đón nhận tất cả những chuyện phi lý ấy?

Bỗng dưng lòng cô dấy lên một nỗi nghi ngờ. Cô khó chịu. Cô sợ hãi. Vì cô cảm nhận được điều gì đó đang đến rất gần. Nó không cụ thể là điều gì, cũng không được định hình định tính nên càng làm cô bối rối. Và cô nổi nóng vô cớ với anh khi anh đến ôm cô từ phía sau.

- Em vẫn thế, vẫn có quá nhiều câu hỏi tại sao. Ngày mới yêu nhau, anh đã tự hứa sẽ đi tìm tất cả câu trả lời cho những câu hỏi tại sao của em. Anh tìm mãi nhưng rồi cuối cùng anh phát hiện ra, dù tìm thế nào thì anh vẫn chỉ có duy nhất một câu trả lời anh chắc chắn được thôi. Em có muốn nghe không?

Cô thoáng gật đầu. Anh xoay người cô lại và nhìn thẳng vào mắt cô.

- Câu trả lời của anh chỉ đơn giản là vì anh yêu em. Vì anh yêu em nên anh cố bắt mình tin em vẫn sống, em vẫn thở, máu vẫn chảy trong người em. Vì anh yêu em nên anh phải thật bình thản, bình thản thì mới cảm nhận được hết tất cả những thời khắc ngọt ngào em mang đến cho anh. Anh không cần biết em có tin hay không... Nhưng khoảng thời gian bên em là khoảng thời gian anh hạnh phúc nhất. Vậy lần nữa anh có được, tại sao anh phải nghi ngờ hoang mang? Nỗi cô độc của anh, khi nhìn thấy em đứng trước cửa nhà anh hôm đó, anh sức hiểu chỉ riêng mình em mới có thể lấp đầy.

Giây phút ấy cô biết, tình yêu này chưa hề rời bỏ cô. Và cô đã có được nó, nguyên vẹn như cô muốn.

Khi ở bên anh được gần một tháng thì cô thấy cái điều mà cô sợ hãi đã đến rất gần. Cô cơ hồ nhận ra cô sắp phải đi. Thời hạn cho cô đã hết. Cô quá may mắn hay quá bất hạnh khi được thực hiện nguyện vọng cuối cùng của mình? Để rồi nó làm cô còn lưu luyến và day dứt hơn lúc xưa, lúc mất anh.

Anh vẫn vô tư đưa cô đi lang thang với anh. Anh không bao giờ nhắc đến chuyện cô sẽ ở lại bên anh bao lâu nữa. Anh cũng đã từng nói anh luôn cố gắng tạo ra những kỷ niệm, để khi xa nhau còn có chút gì để nhớ. Ngày đó cô làm nhiệm vụ này xuất sắc hơn anh. Nên bây giờ đến lượt anh chẳng? Nhưng liệu lần xa nhau này cô còn có thể nhớ?

Chẳng mấy chốc buổi tối tròn một tháng cũng đến. Đúng một tháng trước cô và anh đứng im sững nhìn nhau trước cửa nhà anh. Và bây giờ anh cũng đang dừng bước im sững nhìn cô đếm tuyết rơi cạnh hàng rào sắt sơn đen.

- Em đi đâu?

Giọng anh hốt hoảng. Cô mỉm cười bảo cô chỉ đứng đợi anh về thôi. Lúc này anh mới thở phào kéo tay cô vào nhà. Anh kể rất nhiều chuyện ở trường, cả những chuyện vui vui anh gặp trên phố cho cô nghe trong khi chuẩn bị bữa tối.

Còn cô, cô thấy mình mỗi lúc một nhẹ bẫng. Tai cô ù đi, nghe giọng anh nói mỗi lúc một xa xôi. Chết sống cuối cùng còn sót lại về cô trên thế gian này

đang bắt đầu cựa mình tan rã. Khi nhận ra cô bắt ổn anh vội vàng chạy đến ôm chặt lấy cô. Đường như anh cũng nhận ra giây phút không ai mong chờ sắp đến. Sự bình tĩnh của anh tới đây mới chấm dứt.

Cô đã quên không nói với anh, một khi tự ru bản thân mình nhiều quá, lúc bị giằng khỏi giấc mơ thì không mấy ngọt ngào đâu. Anh quá cô độc hay đã quá yêu cô? Nên khi cô xuất hiện với câu chuyện hoang đường, anh tin vô điều kiện. Anh trở về là anh ngày xưa, vô tư lự cùng cô rong chơi và tha thiết với cuộc sống này. Từ biệt. Hay ly biệt? Hay tạm biệt? Không biết nên dùng từ nào cho đúng. Cô sắp phải đi. Đi đâu? Cô đột nhiên hoang mang không biết mình sẽ đi đâu. Sẽ mất tất cả ký ức về anh, về tuổi thanh xuân tươi đẹp cô đã có, về gia đình, về bè bạn? Cô sẽ không còn biết cô là ai và từ đâu.

Nỗi sợ hãi khủng khiếp làm cô cũng mất bình tĩnh cuống quýt ôm lấy anh, cố ôm lấy anh mong sao giữ lại thêm chút nữa thời khắc được tồn tại. Nhân dáng anh mỗi lúc một mờ mịt và đôi tay tuyệt vọng của cô mỗi lúc một mất phương hướng. Chơi với quá đổi. Lòng cô chạnh buồn. Giá như cô đã đi tìm anh. Giá như cô đã ở bên anh. Giá như cô có thêm chút thời gian để kể cho anh nghe những tháng ngày qua cô vật lộn với chính mình ra sao. Giá như cô hét lên được rằng cô hận anh, càng hận bao nhiêu thì tình yêu cũng theo đó mà đóng đầy thêm không dứt. Hình như anh cũng đang cuống quýt nói điều gì với cô. Đôi tay anh cũng đang cố với lấy cô. Hình như anh đang lắc đầu. Lắc đầu vì bất lực hay không muốn tin đây là sự thật? Cô không biết. Anh cố với lấy khuôn mặt cô. Nụ hôn cuối. Nhưng cô hầu như không cảm thấy gì nữa.

Và bất ngờ, giây phút ấy cô chợt thông suốt. Cho dù cô sẽ mất tất cả ký ức, sẽ quay về là con số không, sẽ trở thành hư vô, sẽ lên thiên đường hay xuống địa ngục, thì sự tồn tại của cô, chất sống của cô vẫn ở đó, trong lòng anh. Cô muốn để lại hình ảnh cuối cùng cho anh là một nụ cười. Nụ cười kèm theo giọt nước mắt to tròn lăn từ từ xuống gò má giống như lúc anh thông báo anh sẽ lên đường đi du học năm cô 19 tuổi. Và cô mỉm cười. Còn giọt nước mắt của cô có rơi xuống hay không thì cô không được biết.

Tình yêu của cô vốn đã trọn vẹn ngay khi nó mới bắt đầu. Chỉ bởi cô hiểu lầm rằng một kết thúc có hậu mới là sự trọn vẹn mà thôi.

Và dù nó đã vỡ, thì những mảnh rơi xuống vẫn cứ là những mảnh vỡ trọn

ven.

Ngoài trời, từng đốm tuyết trắng cũng đang nhẹ nhàng rơi xuống, lung linh...

Cái chết thì không đáng sợ. Chỉ có nỗi sợ hãi cái chết mới là đáng sợ.

Và mất một ai đó cũng không đáng sợ. Chỉ có những trạng thái cảm xúc khi không còn người đó ở bên nữa mới là đáng sợ.

Về phần anh, khi tỉnh dậy vào sáng hôm sau, anh nhìn xuống đôi tay mình và nhận ra nó vẫn trống rỗng. Có đóng đầy cho nó bao nhiêu đi nữa thì nó vẫn cứ là trống rỗng. Bởi anh thiếu. Bao năm qua anh cứ nghĩ anh đang dần nắm giữ tất cả, nắm gần đủ mọi thứ anh muốn trong tay. Và anh sẽ ngẩng cao đầu trở về để lấy nốt phần còn thiếu là cô. Nhưng giây phút này đây, anh mới nhận ra cô là tất cả những gì anh muốn nắm giữ.

Giấc mơ của anh thật đáng sợ và cũng thật quá dài. Dài đến nỗi người anh vẫn đang ê ẩm, đầu anh vẫn đang đau buốt giống như trong đoạn cuối giấc mơ, anh vật vã trên sàn nhà, hai tay siết chặt, liên tiếp đập đầu mình xuống và chịu đựng những cú nhói từ dạ dày thốc lên. Giấc mơ kinh hoàng ám ảnh. Anh lần tìm điện thoại. Anh sẽ gọi về Việt Nam. Gọi cho cô. Nhưng rồi tay anh buông lỏng, mắt anh ầng ậc nước lúc anh nhìn thấy bức chân dung vẽ cô treo trên mảng tường trắng đối diện giường anh.

Một giấc mơ... có thật...

2.

Anh cầm bức tranh chạy vội ra khỏi nhà. Bến cảng cũ ngày thường vắng tanh. Chỉ có ông họa sĩ già vẫn nhẩn nại ngồi đó, dường như thời gian hay ngoại cảnh chẳng mấy may ảnh hưởng đến ông. Anh biết đây là hy vọng cuối cùng của cả cô lẫn anh.

- Làm ơn hãy giúp tôi!

Ông họa sĩ già vẫn thản nhiên chậm rãi phết lên tấm toan trắng những dải màu trung tính.

- Ông biết tất cả, phải không? Làm ơn hãy giúp tôi. Tôi sẽ trả cho ông bất cứ cái giá nào ông muốn.

- Cậu có gì để trả cho tôi hả chàng trai trẻ?

Ông già từ từ ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt anh. Đôi con ngươi màu xanh nước biển sâu thẳm xoáy thẳng khiến anh khẽ rùng mình.

- Bất cứ cái gì ông muốn...

- Tình yêu của cậu thì sao?

- Ý ông là gì?

- Chúng ta sẽ có một cuộc trao đổi nho nhỏ...

- Tôi đồng ý!

Anh trả lời không kịp suy nghĩ. Anh phải cứu cô, bằng mọi giá.

Trời đã ấm hẳn. Những cây phong hai bên đường thôi không còn trơ trụi. Tán lá xanh mướt lấp lánh ánh nắng đầu hè dịu mát. Anh thả bộ chậm rãi, len lén ngược lên cao giấu đi giọt nước mắt to tròn chực rơi xuống. Cuộc sống vẫn trôi nhẹ nhàng, nhưng anh biết bên trong anh không còn như cũ. Giờ anh chỉ là cái vỏ rỗng, không cảm xúc, không hy vọng. Điều an ủi duy nhất với anh

lúc này là cô đã được hồi sinh. Phải, cô vẫn sống bình yên phía bên kia bờ đại dương.

Thức dậy, anh ngỡ mình vừa trải qua một giấc mơ dài hoang đường. Nhưng lúc nhìn bức tranh vẽ cô treo trên tường, anh biết tất cả đều rất thật. Cô đã đem phần hồn đến bên anh, cùng anh trải qua quãng thời gian lạ lùng đó. Và anh linh cảm ông họa sĩ già vẽ bức tranh biết câu trả lời. Anh đến tìm ông ta. Anh đánh đổi đi tình yêu của mình. Anh những tưởng làm vậy anh sẽ quên hẳn cô hay không nhớ gì về cô nữa. Nhưng không, anh vẫn nhớ. Mọi kỉ niệm vẫn rất sắc nét. Vậy thực ra anh đã đánh đổi điều gì?

Theo lời ông họa sĩ, ngay sau đó một ngày, anh lập tức gọi điện về Việt Nam. Anh được biết cô gặp tai nạn tháng trước, nay đã sắp hồi phục hoàn toàn. Vậy là số phận đã dịch chuyển. Kì diệu. Phi lý. Nhưng thật. Anh thở phào. Thế giới anh đang sống bỗng chốc nhuộm thêm những sắc màu rất khác. Anh lặng lẽ đi tiếp phần đời của mình và nhẫn nại đợi ngày trở về.

Tuy nhiên ngày trở về, anh mới biết cô đã hoàn toàn quên anh.

Cô thức dậy trong bệnh viện. Cảm giác kinh hoàng vẫn còn phảng phất. Cô gặp tai nạn, người cô bị hất lên không trung rồi rơi xuống. Đau. Rất đau. Cô hôn mê ba ngày liên tục với xương chân gãy và đầu chấn thương. May thay không có chút di chứng gì. Cô hồi phục nhanh chóng. Bạn trai túc trực bên giường bệnh 24/7 cho đến tận lúc cô ra viện. Cuộc sống dần trở về nhịp bình thường.

Tuy nhiên, cô cảm thấy cô đã mất một thứ gì đó rất quan trọng sau vụ tai nạn mà không tài nào nghĩ ra. Thứ gì đó thuộc về ký ức. Thỉnh thoảng, đi qua một con đường hay bắt được một sợi hương nhỏ bé vương vất, lòng cô lại nhói lên mà không hiểu tại sao. Dần dần, cô làm lơ. Cô chắc hẳn tất cả chỉ là những cảm xúc không đầu không cuối bất cứ cô gái nào cũng có. Dần dần, sẽ lãng quên.

Cô chuyên tâm sống tiếp, chuyên tâm vun vén cho tình yêu của mình. Bạn trai cô không khéo léo, nhưng anh yêu cô nồng nhiệt và chân thành. Về phần mình, cô cũng tin rằng cô thật sự yêu bạn trai hiện tại của cô.

Ngày đông, những cơn gió từ phương Bắc dội về len lỏi khắp các con phố.

Cô đi giữa hai hàng cây trụi lá, lòng không khỏi mơ hồ băng khuâng. Trong miền ký ức hoang đường nào đó, cô đã từng đi giữa hai hàng cây trụi lá như thế này, chỉ khác là có tuyết trắng bao phủ nơi nơi. Và cô đi cạnh một người không rõ mặt, cười hạnh phúc.

Hoang đường. Thật sự hoang đường. Vì từ nhỏ đến lớn cô chưa bao giờ đặt chân đến vùng trời nào có tuyết rơi. Cô cứ đi mãi cạnh mặt hồ ảm đạm, dưới bầu trời màu thép lạnh băng. Bất giác, cô thấy mắt mình ầng ậc những nước.

Ngày đông. Anh bỗng nhiên muốn ra bờ hồ cũ. Hồi còn yêu nhau, cô thường bắt anh đưa cô đi lang thang hết một vòng hồ mới chịu ra về. Bây giờ, cô đang ở đâu, giữa tám triệu con người trong cái thành phố ồn ào và vội vã này?

Anh giữ đúng lời hứa cùng ông họa sĩ già, không liên lạc, không chạm vào cuộc đời cô. Nhưng nhiều khi, chẳng thể chịu nổi nỗi cảm xúc thôi thúc mãnh liệt trộn lẫn với nhớ nhung, anh lại chạy xe đến nhà cô. Anh đứng nhìn mãi lên khung cửa sổ sáng ánh đèn, lặng lẽ đốt thuốc. Song, chưa lần nào anh trông thấy nhân dáng cô phía sau khung cửa quen thuộc kia. Cũng chưa lần nào anh vô tình gặp cô trên phố. Có khoảng thời gian, anh đã tin rằng, duyên phận nơi anh và cô đã chấm dứt từ lâu.

Bờ hồ se sắt gió. Anh thả bộ giữa hai hàng cây trụi lá. Bỗng trong anh, một linh cảm mơ màng khẽ cựa mình. Dường như, cô đang ở rất gần anh. Có lẽ... chỉ cần còn hy vọng... dù chỉ là một chút hy vọng... anh rồi sẽ được gặp lại cô... một lúc nào đó, ở một nơi nào đó... nơi định mệnh bắt đầu...

Từ xa... họ không biết rằng họ đang bước lại gần nhau... Những bước chân dài cô độc rồi cũng sẽ đưa họ đi về nơi định mệnh bắt đầu...

Gặp lại...